

SJORS
van de Rebellenclub
21 maart 1964
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr.
12
CAROL
VOGES

groot nieuws voor de jeugd van Nederland!

opnieuw is een spannend boek verschenen over:

ARCHIE, DE MAN VAN STAAL

speciale prijs slechts 95 ct.
Voor België 15 F.

DE MAN VAN STAAL

Jacht op de schat

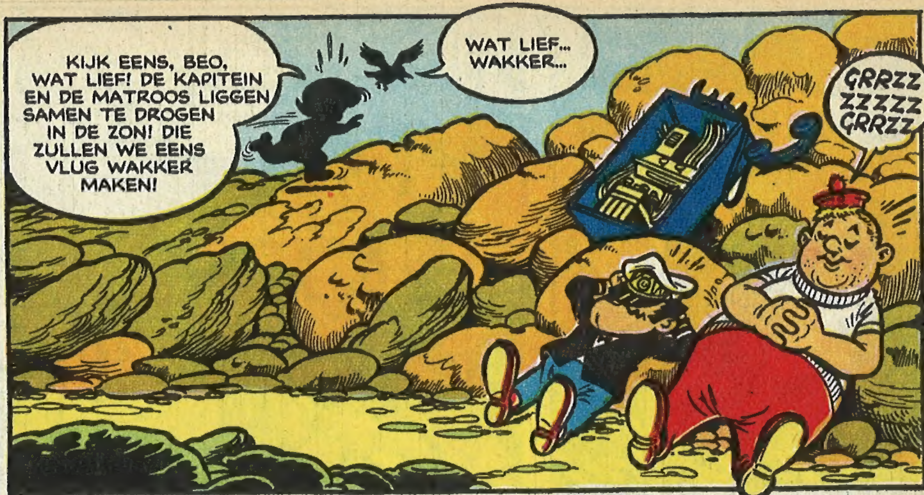
de bezorger van dit blad heeft het!

Als Ted en Ken, samen met hun onafscheidelijke vriend Archie, hun jacht door tropische wateren sturen, zien ze plotseling een vliegtuig brandend neerstorten. De piloot kan zich met zijn parachute redden en Archie vist hem op uit zee. Met zijn laatste krachten vertelt de piloot dat zich in het vliegtuig een kostbare lading bevindt, die koste wat het kost geborgen moet worden. Ted, Ken en Archie nemen die taak op zich en daarbij tuimelen ze van het ene avontuur in het andere. De boef Dagusta, die zelf de buit wil bemachtigen, zit hen dwars. Inlandse stammen nemen hen gevangen, Archie moet een gevecht op leven en dood leveren met een inktvis en een school haaien, hij moet een neushoorn met zijn blote handen bedwingen en nog veel meer staaltjes van moed en kracht leveren om zichzelf en zijn vrienden, en tenslotte ook de kostbare lading in veiligheid te brengen. 80 bladzijden spannende avonturen. Een fantastisch en meeslepend stripverhaal in kleuren!

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 0.95 OP POSTREKENING NR. 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM. OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN: „ARCHIE, DE MAN VAN STAAL". A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN. OOK GEEN EXTRA-POSTZEGELS OP EEN BRIEFKAART PLAKKEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

KIJK EENS, BEO, WAT LIEF! DE KAPITEIN EN DE MATROOS LIGGEN SAMEN TE DROGEN IN DE ZON! DIE ZULLEN WE EENS VLUG WAKKER MAKEN!
WAT LIEF... WAKKER...
GRRZZ ZZZZZ GRRZZ

KAPITEIN! KAPITEIN SALVO! WORD EENS VLUG WAKKER! IK HEB EEN REUZEONTDEKKING GEDAAN!
GRRMMM... WAT... EEN ONTDEKKING?!

IK HEB EEN ONDERAARDSE GROT ONTDEKT, DE BERGPLAATS VAN DE BENDE VAN BEN BONKERT! KOM MEE, KAPITEIN!

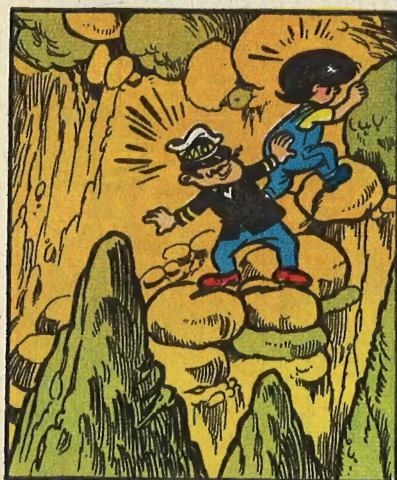

TOEN DINKIE VERTELDE, WAT ZE ALLEMAAL HAD ONTDEKT, BEGON DE KAPITEIN HARD TE HOLLEN, GELUKKIG IN DE GOEDE RICHTING...
DIE KANT UIT, KAPITEIN!

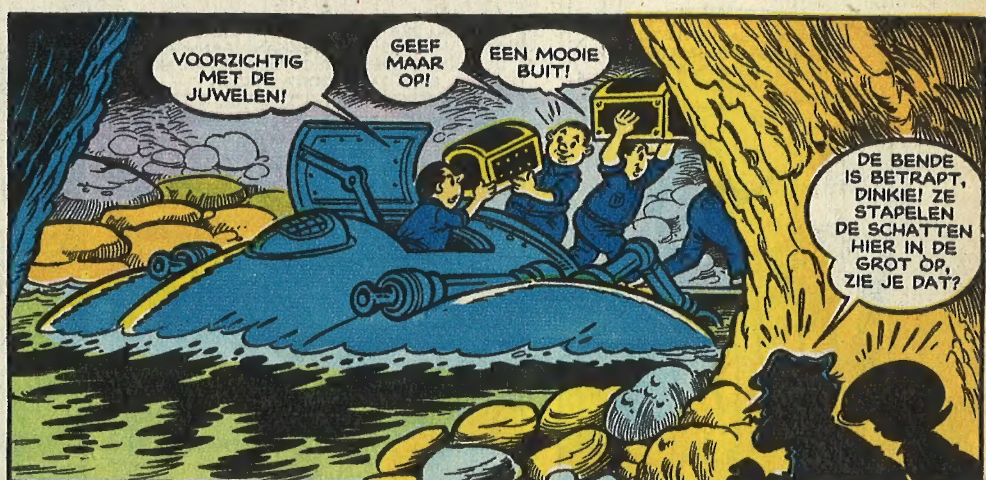

KIJKT U HIER EENS TUSSEN DE STENEN IN DIT DONKERE GAT!
IK ZIE EEN TRAP OF ZO IETS!

ASJEMENOU! EEN TUNNEL NAAR ZEE!

ALLE INKTVISSEN IN EEN JAMPOT NOG AAN TOE! MAAR NU HEB IK EEN MOOI PLANNETJE, DINKIE! LUISTER!

HIERLANGS GAAN WE NAAR BENEDEN. DAN KUNNEN WE ZIEN, WAT DIE KERELS DAAR BINNEN IN DE GROT UITVOEREN. MAAR... VOORZICHTIG!
OKEE, KAPITEIN!

VOORZICHTIG MET DE JUWELEN!
GEEF MAAR OP!
EEN MOOIE BUIT!
DE BENDE IS BETRAPT, DINKIE! ZE STAPELEN DE SCHATTEN HIER IN DE GROT OP, ZIE JE DAT?

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

WILT U SOMS, DAT PIDA WORDT TERECHTGESTELD? JUIST OM HEM TE REDDEN BEN IK HIERHEEN GEKOMEN.

HALT, MANNEN! NOG NIETS DOEN. LATEN WIJ EERST EENS LUISTEREN NAAR WAT DEZE BLANKE HOND ONS TE VERTELLEN HEEFT!

KORT EN GOED, UW ZOON IS IN ONZE HANDEN GEVALLEN EN ALS IK NIET BINNEN DE AFGESPROKEN TIJD TERUG BEN, ZAL HIJ WORDEN OPGEHANGEN...

MAAR ALS U MIJN VRIEND HAWKENS VRIJLAAT, ZULLEN WIJ UW ZOON ONGEDEERD AAN U UITLEVEREN, TEGELIJK MET DE ANDERE GEVANGENE.
DAAROVER MOET IK EERST MIJN KRIJGERS RAADPLEGEN.

EEN TIJD VAN GESPANNEN WACHTEN BREEKT VOOR OLD SHATTERHAND AAN...

HET OVERLEG VAN TANGUA MET ZIJN MANNEN DUURT LANG, MAAR INTUSSEN...
SAM! OUWE JONGEN!
KIJK, KIJK! DAAR HEBBEN WE WAREMPEL OLD SHATTERHAND WEER!

INDERDAAD, HET GROENTJE KOMT OOTMOEDIG ZIJN GROTE MEESTER ZIJN EERBIED BETUIGEN.
LATEN WIJ ER SAMEN VANDOOR GAAN. IK BEGIN MIJ HIER STIERLIJK TE VERVELEN!

GEDULD, SAM! WIJ ZULLEN EERST DE BESLISSING VAN DE KIOWA'S MOETEN HOREN.

DE RAAD DER KIOWA'S HEEFT HET VOORSTEL VAN OLD SHATTERHAND AANVAARD. DEZE VERDUIDELIJKT OP ZIJN BEURT NOG EENS ZIJN VOORWAARDEN.
IN AFWACHTING VAN DE TERUGKEER VAN MIJN ZOON ZAL OLD SHATTERHAND GEEN HAAR VAN ZIJN HOOFD GEKRENKT WORDEN. KOMT MIJN ZOON NIET TERUG, DAN ZAL ONZE STAM U WETEN TE VINDEN!

HET DOET MIJ GOED MIJN OUDE MAKKERS TERUG TE ZIEN. DAG, DICK! DAG, WILL! KIJK, ZE HEBBEN PIDA OOK MEEGEBRACHT!
57.

OLD SHATTERHAND HOUDT ALTIJD ZIJN WOORD. HIJ GEEFT PIDA TERUG AAN ZIJN VADER.

NA LANGE EN INSPANNENDE DAG-REIZEN, DWARS DOOR DE PRAIRIE...

...KOMT DE TROEP AAN DE MONDING VAN DE RIO BOSCO DE MATCHITOCHES.

ZIJ VINDEN BLOEDSPOREN... EN TWEE DODE LICHAMEN.

VOORDAT HIJ STERFT, VERTELT DE APACHE NOG WAT ER IS GEBEURD. SANTER HEEFT DE TWEE KOOPLIEDEN GEDOOD EN UITGESCHUD EN DE INDIAAN LEVENSGEVAARLIJK GEWOND. SANTER IS MET HET GELD EN DE PAARDEN WEG-GEVLUCHT. WINNETOU, DIE KORT NA HET GEBEURDE TER PLAATSE KWAM, ZIT DE MOORDENAAR ACHTERNA.

OLD SHATTERHAND HEEFT NOG GEEN VERMOEDEN VAN HET GROTE EN SPANNENDE AVONTUUR, DAT HEM NU TE WACHTEN STAAT!

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN HIJ ZEI DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. TOEN ZE OP MONORAKA-EILAND WAREN OM JOANS VADER TE ZOEKEN, DIE DAAR VERDWENEN WAS, WERDEN HUN GEWEREN DOOR KANNIBALEN GESTOLEN.

DE KANNIBALEN WAREN NU NOG WEL VRIENDELIJK, MAAR HOE LANG ZOU DAT DUREN? MOTU VERTROUWDE HEN NIET ERG EN TOEN HIJ PLOTSELING HET GELUID VAN DE TAM-TAM HOORDE, WERD HIJ ER NIET GERUSTER OP...

MOTU GING EVEN NAAR BUITEN OM TE VRAGEN WAT ER PRECIES AAN DE HAND WAS.

MAAR IN ZIJN HART ZAG JOE DE TOEKOMST DONKER IN. VOOR DE DRIE IN DE HUT, DIE DE HELE MORGEN AL ZATEN TE WACHTEN OF ER IETS ZOU GAAN GEBEUREN, WERD HET TROMGEROFFEL BUITEN STEEDS ONHEILSPELLENDER...

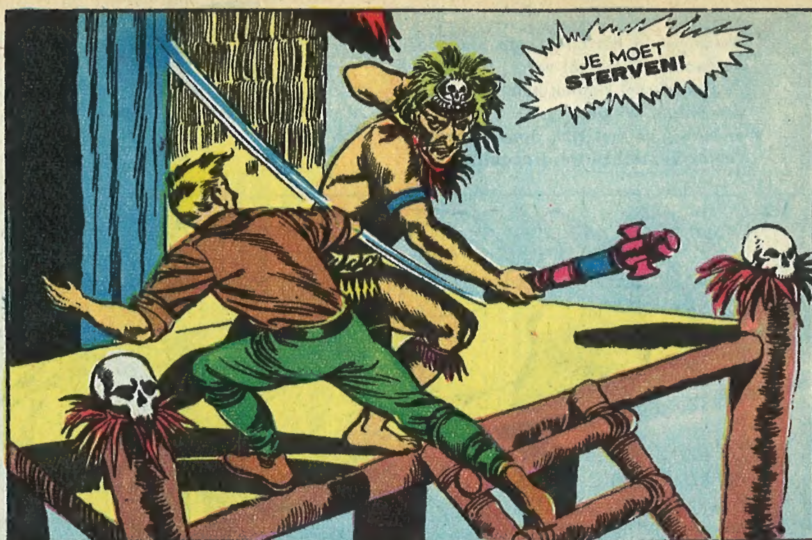

EVEN LATER VERLIETEN JOE, JOAN EN MOTU DE HUT. ZE MOCHTEN HET HELE DORP RONDWANDELEN. TEVERGEEFS ZOCHTEN ZE EEN SPOOR, DAT HEN NAAR DE PLAATS ZOU LEIDEN, WAAR JOANS VADER GEVANGEN ZAT...

DE MEDICIJN MAN!
JE STAAT OP HEILIGE GROND!

JE MOET STERVEN!

ASJE-BLIEFT!

JOE, WAT HEB JE GEDAAN?!
DAARVOOR VERMOORDEN ZE JE!

GRIJP HEM!
DAT ZOU HET EINDE VAN JOE GEWEEST ZIJN, ALS NIET PLOTSELING EEN GROTE MAN TUSSENBEIDE GEKOMEN WAS...

HALT! HIJ KON NIET WETEN DAT HIJ EEN HEILIGE PLAATS BETRAD!
WAAR HEEFT HIJ HET TOCH OVER?

VERBAASD STAARDE JOE NAAR DE MAN, DIE MET EEN ZWARE RUSTIGE STEM DE INBOORLINGEN TOESPRAK. JOE KON DE MAN NIET VERSTAAN, MAAR HIJ BEGREEP, DAT ZIJN LEVEN AAN EEN DRAAD HING! TENSLOTTE LUKTE HET DE MAN DE KANNIBALEN TE OVERTUIGEN EN GINGEN ZIJ LANGZAAM NAAR HUN HUTTEN TERUG.

DIE MAN HEEFT MIJN LEVEN GERED!
HET IS BETER, ALS WE NU MAAR NAAR ONZE HUT TERUGGAAN!

MOTU ZEI DAT DIE GROTE MAN VATU HEETTE EN DAT HIJ NOG NIET ZO LANG IN HET DORP WOONDE.
MOTU, WAAROM NOEMEN ZE DIE HUT HEILIG?
OMDAT ZE DENKEN DAT HUN GEESTEN ZICH DAARIN BEVINDEN!
DÁÁROM WAREN ZE ZO WOEDEND!

IK BEN ER ZEKER VAN DAT IK BINNEN IN DIE HUT EEN GELUID HOORDE, ALSOF IEMAND KREUNDE!
O JOE, DAN MOET MIJN VADER DAARBINNEN ZIJN!
VANNACHT ZULLEN WE ZIEN, WAT WE KUNNEN DOEN!

HOE KOMEN WE LANGS DIE BEWAKER? HIJ HEEFT EEN SPEER!
IK WEET WEL, HOE WE HEM MOETEN AANPAKKEN!
WAT BEDOELDE MOTU? EN WERD JOANS VADER IN DIE HUT VASTGEHOUDEN?

De vrolijke vijf

Het leven in het circus van haar oom was voor Angela vol verrassingen. Ze had Michel kunnen beletten een olifant te slaan en terwijl ze met Tom stond te praten, voelde ze, dat ze werd opgetild...

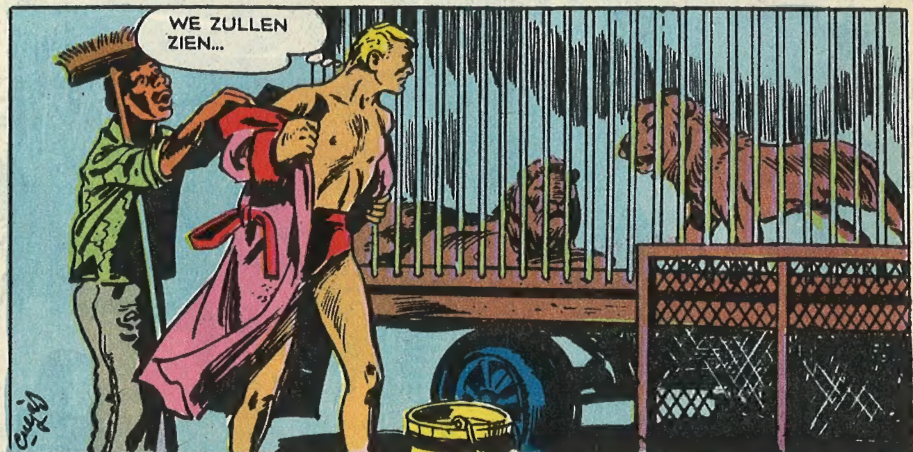
van de Edelweiss-school

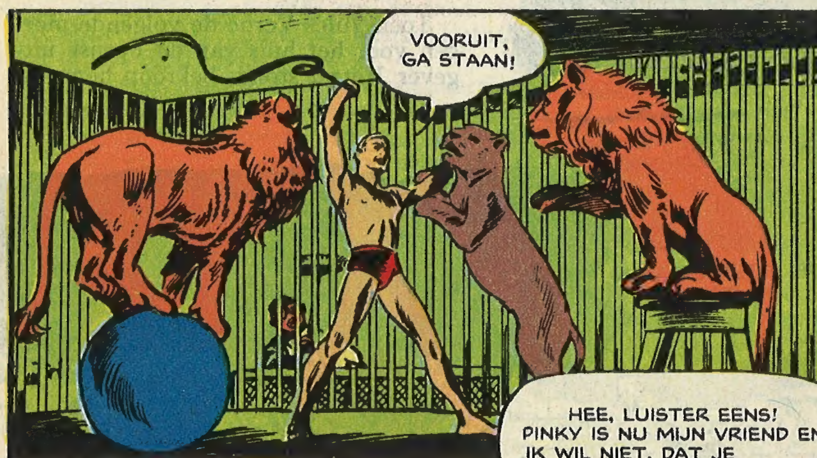

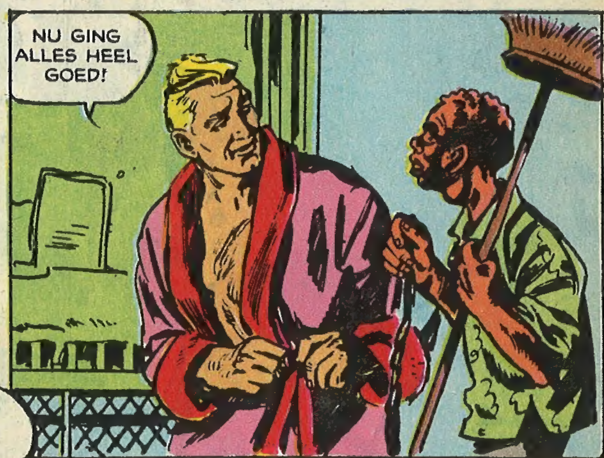

Met driftige passen beende de man door de kleine kamer. „Overal ben ik geweest, overal," zei hij heftig, „maar geen enkele uitgever ziet er iets in." Hij stond nu voor zijn vrouw. „Zal ik je eens wat zeggen, Honorine? Met mijn toneelstukken en mijn gedichten heb ik al weinig of geen succes, maar mijn boek moeten ze helemaal niet. Weet je waar het goed voor is? Voor het vuur." De vrouw legde kalmerend haar hand op de arm van haar man, maar met een bruuske beweging keerde hij zich om. Plotseling griste hij een bundel beschreven vellen papier van de tafel en wierp ze in het haardvuur. De vrouw slaakte een kreet van schrik. „Nee, Jules." Ze knielde bij het haardvuur neer en viste de bundel er weer uit. „Zelfs al zou geen enkele uitgever er iets voor voelen het uit te geven, toch heb je er te veel werk aan gehad om het zo maar in het vuur te gooien. Maar ik ben ervan overtuigd, dat er een uitgever voor is te vinden. Je hebt alleen de verkeerde uitgezocht tot nog toe. Je bent steeds bij kleine uitgevers geweest, maar als je iets doet, moet je het goed doen en daarom moet je naar een grote uitgever gaan."

Jules Verne, zo heette de man, lachte schamper. „Weet je naar wie ik zal gaan? Naar Pierre Hetzel; die geeft de beroemdste schrijvers uit."

„Ja, doe dat," zei zijn vrouw op een toon als had ze het sarcasme in zijn stem niet gehoord.

Toen Jules Verne de volgende morgen voor het huis van de Parijse uitgever Hetzel stond, bekroop hem een

JULES

Hij wierp zijn eerste boek in het vuur

gevoel van twijfel. Bij de gedachte aan zijn voornemen van de vorige dag schudde hij echter dat gevoel van zich af en belde aan. De deur werd door een bediende geopend. Deze deelde hem mee dat meneer Hetzel geen bezoek kon ontvangen, omdat hij nog in bed lag.

„Dat is geen bezwaar," zei Jules Verne en stapte langs de verbouwereerde bediende de gang in.

Natuurlijk was Hetzel hoogst verbaasd plotseling een wildvreemde in zijn slaapkamer te zien binnenkomen, die meedeelde dat hij een boek had geschreven en of hij het maar eens wilde lezen.

„Maar, meneer," zei Hetzel, nadat hij enigszins van zijn verbazing was bekomen, „er zijn zoveel mensen die boeken schrijven. Die kan ik toch niet allemaal uitgeven? Als het nu een heel goed boek was. . ."

„Maar u kunt mijn manuscript toch wel lezen? Dat verplicht u tot niets."

Omdat de uitgever hier weinig tegen in kon brengen, beloofde hij Verne het manuscript te zullen lezen en hem daarna zijn beslissing te zullen laten weten. Zonder veel hoop in zijn hart vertrok Verne. Een paar weken later echter herleefde zijn hoop toen hij een brief ontving met het verzoek bij Hetzel te komen. Tijdens het onderhoud verklaarde de uitgever wel iets in het manuscript te zien, maar hij vond het te langdradig. Als meneer Verne er iets voor voelde het boek te herschrijven en hij slaagde erin het werkelijk spannend en boeiend te maken, dan wilde hij, Pierre Hetzel, het wel uitgeven.

Jules Verne nam het manuscript mee naar huis en begon verwoed opnieuw te schrijven. Hij was er bijna dag en nacht mee bezig en had het na veertien dagen klaar. Hij noemde het boek „Vijf weken in een luchtballon" en Hetzel was er opgetogen over.

Jules Verne, die op 8 februari 1828 in Nantes in Frankrijk werd geboren, was eigenlijk voorbestemd om advocaat te worden zoals zijn vader. Van het begin af aan verzette Jules zich echter hiertegen. Als jongen droomde hij van verre reizen naar vreemde landen en hij wilde niets liever dan zeeman worden. Zonder dat zijn ouders er iets van wisten monsterde hij als scheepsjongen op het schip *Coralie*, dat een reis naar West-Indië zou gaan maken. Kennissen, die hem de loopplank zagen opgaan, waarschuwden zijn ouders en op het allerlaatste ogenblik wist zijn vader hem van boord te halen. De woede van Verne senior kende geen grenzen en een flink pak slaag was Jules' straf.

Na de lagere school en het lyceum, waar hij behalve in wiskunde beslist geen uitblinker was, ging hij op achttienjarige leeftijd naar Parijs om daar volgens de wens van zijn vader rechten te studeren. Hoewel hij met tegenzin de studie volgde, behaalde hij vier jaar later zijn meestertitel. Het verzoek van zijn vader om weer naar Nantes terug te keren en daar een advocatenkantoor te openen wees hij van de hand, want hij had helemaal geen zin in dit beroep. Het enige waar hij zich met hart en ziel aan wijdde was schrijven. Zonder veel succes had hij artikelen, gedichten en zelfs toneelstukken geschreven. Zijn liefste wens was met schrijven zijn brood te verdienen. Zijn vader zag er echter niets in en weigerde hem elke geldelijke steun. Jules zag zich genoodzaakt als kantoorbediende te gaan werken om in leven te blijven. Later verruilde hij dit baantje voor dat van klerk van een schouwburg. Het leverde hem het voordeel op dat hij veel tijd overhield om te schrijven.

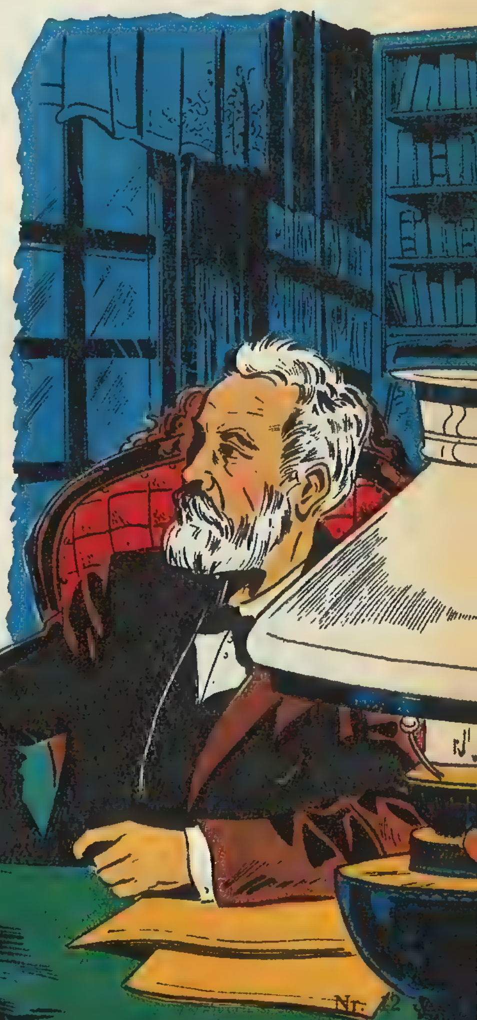
Vervolgens werd hij makelaar in effecten. Intussen was hij getrouwd met de weduwe Honorine de Viane. Daar hij met het schrijven van toneelstukken maar bitter weinig succes oogstte, besloot hij een boek te gaan schrijven. Dat werd „Vijf weken in een luchtballon" en we weten al hoe het daarmee afliep.

Na zijn eerste boek maakte Verne met uitgever Hetzel een overeenkomst dat hij elk jaar twee boeken zou schrijven, die eerst in vervolgen in een tijdschrift en later in boekvorm zouden verschijnen. Zijn verhalen gingen de aandacht trekken en kregen steeds meer succes. „Naar het middelpunt van de aarde", „Reizen en lotgevallen van kapitein Hatteras", „Twintigduizend mijlen onder zee", „De kinderen van kapitein Grant", „De reis naar de maan" en „De reis om de wereld in tachtig dagen" werden en zijn nog altijd veelgelezen boeken. Vooral het laatste boek werd over de hele wereld bekend. Overigens had Jules Verne deze reis van tevoren nauwkeurig uitgestippeld en precies berekend hoe lang men over zo'n tocht zou doen. Dat het mogelijk was het binnen de gestelde tijd te doen bewees Nellie Bly, verslaggeefster van de Amerikaanse krant „The World" en allereerste vrouwelijke reporter ter wereld. Zij deed er zelfs nog korter over en maakte een reis om de wereld in drieënzeventig dagen.

Kon Jules Verne in het begin niet van zijn pen alleen bestaan, later werd hij een rijk man. Hij kocht een groot huis in Amiens, waar hij nog vele jaren heeft geleefd en gewerkt. Ook bezat hij een zeewaardig jacht, waarmee hij verscheidene grote reizen heeft gemaakt. Het liefst was hij echter in het huis met de grote tuin, te midden van zijn boeken, kranten en tijdschriften, bezig met lezen en schrijven.

Wetenschap en techniek interesseerden hem boven alles en de vooruitgang daarvan volgde hij op de voet. Hij was een geleerde, die naast een rijke fantasie een grote kennis en een vooruitziende blik bezat. Veel van de dingen, die hij in zijn verhalen voorspelde (en waar men in zijn tijd hartelijk om lachte), zijn later stuk voor stuk werkelijkheid geworden.

Na een korte ziekte overleed hij op 24 maart 1905. Hij was toen zevenenzeventig jaar oud.

VERNE

FREEK EN FRANK, TWEE VROLIJKE ZWERVERTJES, HADDEN DE NACHT DOORGEBRACHT IN DE HOOIBERG VAN EEN BOERDERIJ. 'S MORGENS VROEG...

„FREEK, DE WEKKER LOOPT AF. ALLERHOOGSTE TIJD. DADELIJK STUURT ONZE GASTHEER DE HOFHOND ACHTER ONS AAN, ALS HIJ ONTDEKT DAT WE ZIJN HOOIBERG ALS SLAAPPLAATS HEBBEN GEBRUIKT!"

„BIJ GEBREK AAN WATER ZULLEN WE VANMORGEN ALLEEN ONS HAAR KUNNEN KAMMEN," GRINNIKTE FRANK TEGEN ZIJN MAKKER.

„VOORUIT, OP MARS. IK WEET ZEKER DAT ZE IN DE STAD AL MET SMART NAAR ONS UITKIJKEN," MEENDE FREEK.

HELAAS, DE POORTWACHTER DACHT DAAR ANDERS OVER. „SCHEER JE WEG, GALGEBROKKEN," BASTE HIJ. „IK KEN JULLIE STREKEN!"

VOL AANDACHT KEEK FRANK NAAR EEN PLEK ACHTER DE POORTWACHTER. „HEE, POORTWACHTER," ZEI HIJ, „KIJK DAAR EENS!"

VERBAASD EN NIEUWSGIERIG KEEK DE MAN OM. TOEN HIJ WEER NAAR DE TWEE JONGENS WILDE KIJKEN, ZAG HIJ NOG NET DE SLIPPEN VAN HUN JAS IN DE STADSPOORT VERDWIJNEN...

IN DEZE MAND ZITTEN TWEE APPELS TE VEEL, DACHT FREEK, EN PROMPT VERDWENEN TWEE APPELS UIT DE MAND.

HET MARKTVROUWTJE ZAG DE APPELS NOG JUIST VERDWIJNEN.

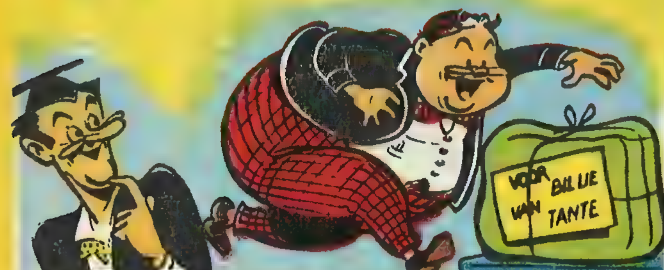
VLUG HAALDE ZE HAAR STOK TE VOORSCHIJN OM DE DEUGNIETEN AF TE STRAFFEN. „PAS MAAR GOED OP UW APPELTJES," ZEIDEN DIE, „ZE ZIJN LEKKER!"

SJONGE, SJONGE, WAT ROKEN DIE WORSTEN LEKKER. BEGERIG EN HONGERIG KEKEN FREEK EN FRANK TOE. ZE ZOUDEN FREEK EN FRANK NIET GEWEEST ZIJN, ALS ZE GEEN PLANNETJE BEDACHT HADDEN OM EEN WORST TE BEMACHTIGEN...

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

WAAROM BENT U ZO GESPIKKELD, GENERAAL?
W..WAT? GESPIKKELD?!

HOE KUN JE NOU ZO IETS IDIOOTS ZEGGEN, BILLIE?
IK DACHT DAT IE GESPIKKELD WAS, MAAR HET WAREN INKTSPETTEN OP MIJN BRIL!

MOOIE BOEL! IK WORD VOORTDUREND BELEDIGD!
BILLIE MEENDE HET NIET ZO, GENERAAL! HET ZAL NIET MEER GEBEUREN!

HIER IS EEN GLAS WIJN EN NEEMT U WAT LEKKERE NOTEN!
DENK WEL OM UW GEBIT, GENERAAL!

HOORDE U DAT? DENK OM UW GEBIT, ZEI HIJ!
MAG IK GEEN GOEDE RAAD GEVEN?

VLEGEL, GA NAAR JE KAMER EN WAAG HET NIET ERAF TE KOMEN!
WAT EEN PECHDAG HEB IK VANDAAG!

TRIEST EN
TELEURGESTELD
OP ZIJN KAMER.
WAT EEN SOF! IK HEB NIKS TE ETEN!

AMUSEERT U ZICH NOGAL, GENERAAL? EN HOE VINDT U ONS LERARENKOORTJE?
IK ERGER ME DOOD! ZELFS DIE NOTENKRAKER DOET HET NIET!

U HEBT EEN SCHROEFJE LOSZITTEN, GENERAAL!

HIER JIJ, DAN ZAL IK BIJ JOU EENS EEN SCHROEFJE LOSDRAAIEN!
HELP! IK BEDOELDE: EEN SCHROEFJE VAN DE NOTENKRAKER!
B. TURF

WAT IS DIT ALLEMAAL?
DIT ZIJN TINNEN SOLDAATJES EN TANKS EN KANONNEN!
B. TURF

TINNEN SOLDAATJES, ZEG JE? VOORUIT, NAAR BENEDEN ERMEE!
BILLIE KRIJGT ER FLINK VAN LANGS!

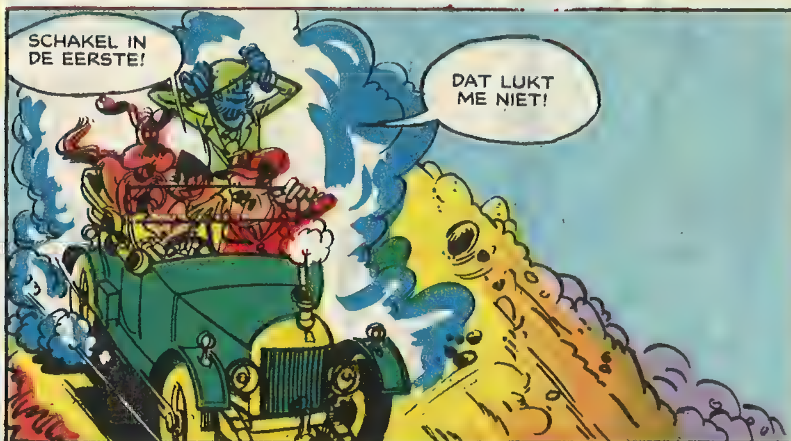

HA, HA, NU BEN IK PAS IN MIJN SCHIK! DANK ZIJ BILLIE VERVEEL IK ME NIET MEER! GEEF HEM MAAR FLINK TE ETEN!
STOP DE STRIJD, GENERAAL! IK MOET EVEN EEN WORSTJE WEGWERKEN!

Kareltje Sprint

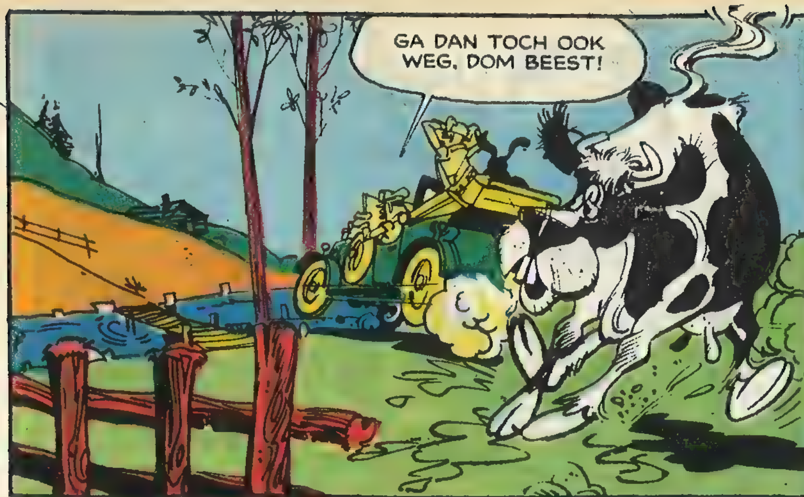

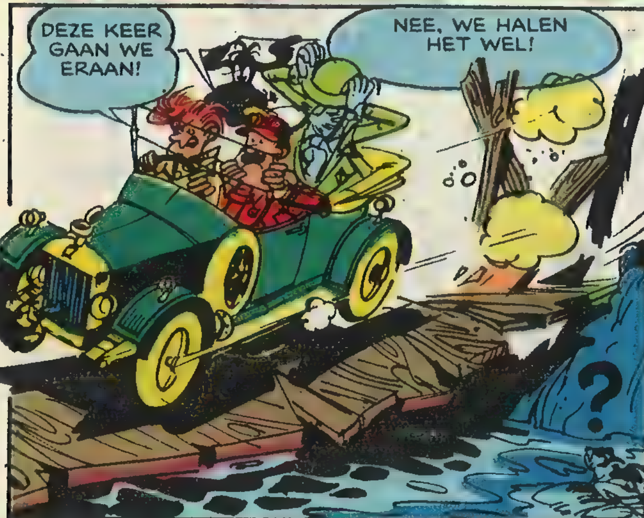

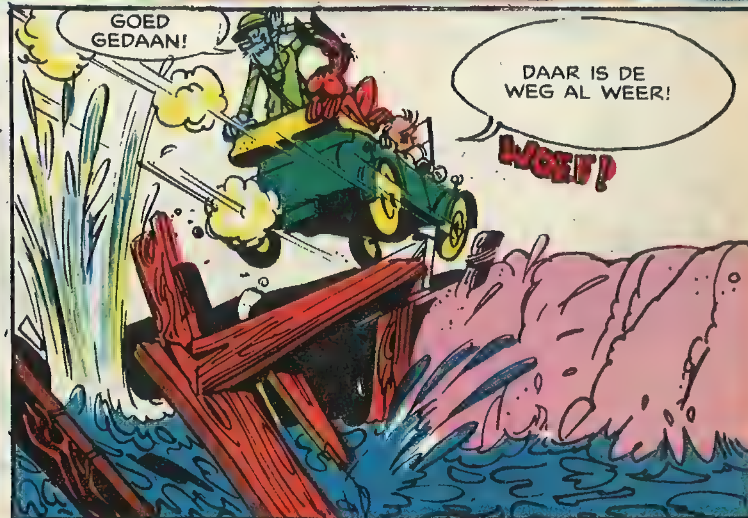

GA DAN TOCH OOK WEG, DOM BEEST!

LIEVE HELP, WE KRIJGEN NOG MEER ELLENDE!
HET SCHIJNT VAN WEL, MENEER!

DEZE KEER GAAN WE ERAAN!
NEE, WE HALEN HET WEL!
?

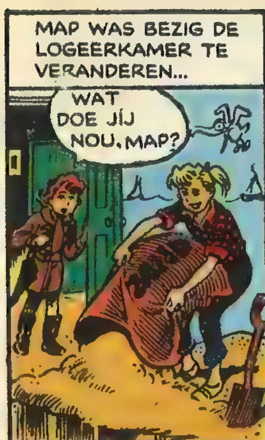

GOED GEDAAN!
DAAR IS DE WEG AL WEER!
WOEF!

WIE ZOU HET OOIT HEBBEN GEDACHT?
DEZE AUTO IS ECHT EEN WONDER! TWINTIGDUIZEND POND!
HET IS GELUKT!

GRRAUW
IK GEEF ZE EEN LADING...
JA, MAAR MET VER-STAND!

©real presse
WAT HEEFT DIE HOND NOU WEER?
HIJ ZIET DE ROVERS! NU ZAL IK ZE HUN STREKEN EENS BETAALD ZETTEN!
GRR AU
34

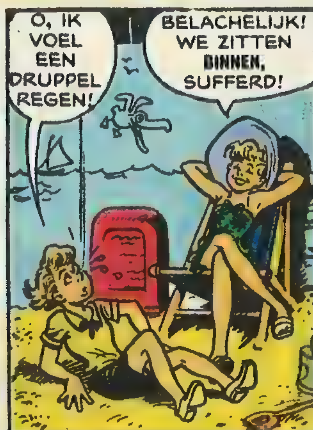
Map en Moppie

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Henny Langerak (9), Waterleidingsingel 61, Venlo, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en speldjes. • *Monique van Rossum (16), Duinoord 18, Katwijk,* en *Ellen Sneijders (16), W. Malefijtstraat 156, Katwijk,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby's: moderne muziek, dansen, schaatsen, wandelen en natuur. • *Marijke Paauwe (15), Wierdensestraat 63, Rijssen (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd, liefst in het zuiden of oosten van Nederland. Hobby's: sport en suikerzakjes. • *Nora v. d. Hout (11), Schilderstraat 30c, Rotterdam,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, kaarten en dieren. • *Alfred de Wolf (18), Hezerweg 21, Emst gem. Epe (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar, liefst uit Harderwijk. • *Henk Theuns (13), Achtmaalserweg 92, Zundert (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Gerda Brok (15), H. Roland Holststraat 26 I, Amsterdam-Slotermeer,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: dansen, schaatsen en teenagermuziek. • *Marianne van Overbeek (8), Bleyenhoek 41, Bladel (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Michel Savelkoul (14), m.s. Sint Antonius, Haegstraat 1, Wessem (L.),* wil speldjes ruilen. • *Harie Hallen (16), Deken Creemersstraat 44, Wiel Versteegen (16), Vliesstraat 10, Martien v. Issum (15), Americaanseweg 16, Jan Kellenaers (14), Americaanseweg 32,* en *Jan v. Issum (15), Americaanseweg 30,* allen wonende te *Horst (L.),* willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen, motorsport, teenagermuziek, wandelen. • *Piet Piekstra, Anjelierstraat 13, Leeuwarden (Fr.),* doet de volgende aanbieding: voor één speldje geeft hij tien Captain-Grantplaatjes, tien suikerzakjes, tien lucifersmerken of een ander speldje terug. • *Karel Maathuis (12), Hoofdstraat 11, Albergen (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd, liefst uit Gelderland. Hobby's: voetballen, zwemmen en schaatsen. • *Rinske Kosters (10), Heirweg 8, Sleen (Dr.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: dieren, bloemen, lezen, tekenen en sigarebandjes. • *Theo Maathuis (10), Hoofdstraat 11, Albergen (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd, liefst uit Gelderland, Hobby's: voetballen en schaatsen. *Henk Schoiten (13), Mr. Heemskerkstraat 47, Veenendaal,* wil corresponderen met een geref. of herv. meisje van zijn leeftijd. • *Gerrit Maathuis (15), Hoofdstraat 11, Albergen (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien, vijftien of zestien jaar. Hobby's: schaatsen, zwemmen, voetballen en lezen. • *Teun de Weger (16), Trekweg 140, Den Haag,* wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar. • *Annelies v. d. Berg (10), Nieuweweg 49, Poeldijk (Z.-H.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Mia van Keulen (14), Zeelsterstraat 21, Eindhoven,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van veertien of vijftien jaar uit Amerika, Engeland, Duitsland, Zwit-

Marijke Snoeker, Tramstraat 94, Loosduinen (Z.H.), heeft twintig adressen beschikbaar van jongens en meisjes uit Denemarken, die in het Duits, Engels of Deens willen corresponderen met Nederlandse jongelui. Wie belangstelling heeft, moet naar bovenstaand adres schrijven. Sluit wel een postzegel voor antwoord in!

Wie wil speldjes ruilen? Schrijf naar *HUKOR, Huygensstraat 18, Hilversum,* en je krijgt iedere gewenste inlichting. Denk eraan: sluit een postzegel voor antwoord in!

Vervolg op blz. 25

BILL BLUFFER
HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

KIESPIJN? NEE, DAAR HEB IK NOOIT LAST VAN!
TAND-ARTS
WACHT-KAMER
TANDARTS
ALS KIND HAD IK AL STERKE TANDEN! IK BEET ALTIJD OP STENEN!
KINDER-FEEST
KRAK

BANG WAS IK NOOIT, ZELFS NIET VOOR DE GROOTSTE HOND!
PAS OP DE HOND!
GRR
GRR

DIE WAS BANG VOOR **MIJ!**
GRR
KSST!

JAREN LATER WERD IK LIJFWACHT VAN DE PRESIDENT VAN BOEPADOEPIA.
MEN WIL MIJ ONTVOEREN!
IK ZAL U BESCHERMEN!

OP EEN AVOND TIJDENS HET DINER...

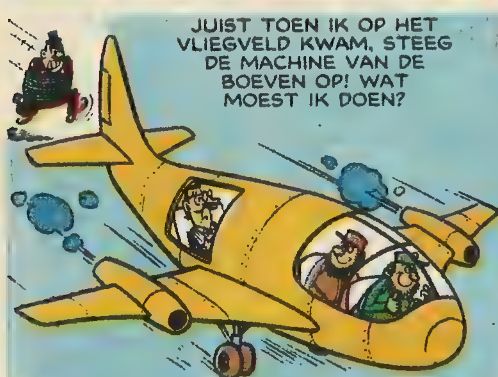

...SLOEGEN DE ONTVOERDERS TOE!
DE LIJFWACHT IS GEBONDEN!
VLUG, DAN NEMEN WE DE PRESIDENT MEE!

GEBONDEN EN WEL ACHTERVOLGDE IK DE BOEVEN. MAAR ZIJ VLUCHTTEN PER KABELBAAN OVER EEN RAVIJN...

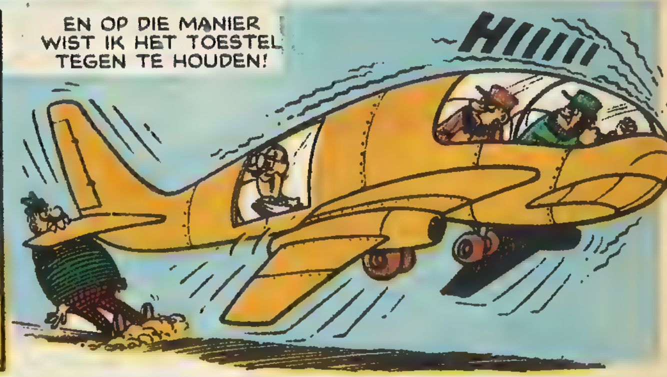

IK GING AAN DE STAALDRAAD HANGEN EN STAK ZO OVER...

MAAR DE DRAAD KON MIJ NIET HOUDEN...
KNAP

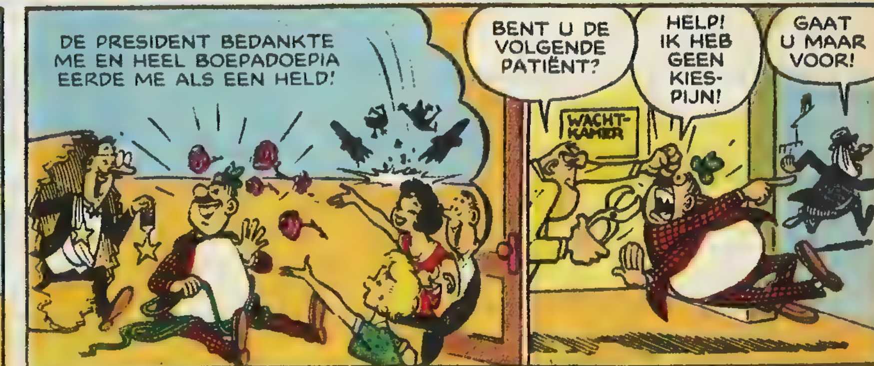

DOOR MET MIJN TANDEN TREDEN IN DE ROTS UIT TE BIJTEN KWAM IK UIT HET RAVIJN!
HARD GRANIET

JUIST TOEN IK OP HET VLIEGVELD KWAM, STEEG DE MACHINE VAN DE BOEVEN OP! WAT MOEST IK DOEN?

IK KON NOG NET DE STAART GRIJPEN...

EN OP DIE MANIER WIST IK HET TOESTEL TEGEN TE HOUDEN!
HIIIII

TENSLOTTE SCHEURDE HET TOESTEL IN TWEE HELFTEN UITEEN!
KRAK

DE PRESIDENT BEDANKTE ME EN HEEL BOEPADOEPIA EERDE ME ALS EEN HELD!
BENT U DE VOLGENDE PATIËNT?
HELP! IK HEB GEEN KIES-PIJN!
GAAT U MAAR VOOR!
WACHT-KAMER

OP DRIFT MET DE SNOESHAAN

4 DOOR JOHN KENNETT

KORTE INHOUD: *Vader Drake wil met de woonschuit, die hij zelf tot kajuitboot verbouwd heeft, van de werf van Cooney naar een botenbouwer in Bowley varen om er daar een motor in te laten zetten. Om in Bowley te komen moet hij door allerlei sloten en kleine kanaaltjes varen, die in de volksmond de „vergeten waterwegen" heten. Op een goede dag aanvaarden vader, moeder, Jan en Judy de reis. Vlak na het vertrek komen ze bij een sluis. In de sluiskolk ontstaan moeilijkheden doordat de boot, als gevolg van te strak gespannen meertouwen, bij het zakken van het water in de lucht blijft hangen.*

Vader stond opgewonden tegen de sluiswachter te redeneren. De oude man draaide zich om en keek eens over zijn schouder. Hij schrok, gaf een schreeuw en begon meteen als een razende de lier weer af te draaien om de kleppen te sluiten die het water uit de kolk lieten lopen.

De kabels van de *Snoeshaan* stonden zo strak als maar mogelijk was. Ze hoorden een angstwekkend gekraak toen de boot een beetje kantelde en verontrustend scheef kwam te hangen. Jan viel bijna overboord, maar hij speelde het toch klaar om op handen en voeten naar het midden van het dek te kruipen. Hij slaagde erin een van de kettingen te grijpen, die tegen de sluiswand hingen, en klampte zich daar wanhopig aan vast.

Daarna heerste er grote verwarring. Niemand scheen precies te begrijpen, wat er nu gebeuren moest. Iedereen schreeuwde en op de sluiskade liepen Buffel en vader doelloos heen en weer, terwijl moeder en Judy zich aan het dek van de kajuit vastklampten. Ze slaakten bange kreten en ze durfden zich haast niet te bewegen uit angst dat ze van het hellende dek zouden afglijden en in de sluiskolk zouden vallen.

Eindelijk hoorde Jan vader roepen: „Rustig maar, allemaal! We laten het water terugstromen!"

Jan herademde opgelucht. Een ogenblik later kon hij al horen dat het water sputterend en kletterend terugstroomde in de kolk.

Nu hadden ze het ergste gehad. Toen het water weer op de juiste hoogte stond, kwam de *Snoeshaan* recht te liggen en Jan voelde dat de boot weer op het water begon te deinen, nu de spanning van de krakende kabels was weggenomen.

Hij liet met een diepe zucht van verlichting de ketting los en durfde weer rechtop op het dek te gaan staan.

Het eerste dat hij deed, was tegen moeder en Judy roepen: „Het is al weer over! Jullie hoeven niet meer bang te zijn!"

Hijzelf had echter nog wel degelijk iets om zich zorgen over te maken. Wat er zo juist gebeurd was, was zijn schuld geweest en hij durfde vader haast niet onder de ogen te komen!

Zodra Jan aan de wal gesprongen was, kwam vader naar hem toe.

„Dat is me ook wat moois!" zei vader boos. „Hoe kon je nou zo iets doen!"

Hij keek Jan kwaad aan.

„Tot nu toe," ging hij voort, „heb ik altijd gedacht, dat jij nogal een pientere knaap was. Maar ik zie nu wel dat ik me erg vergist heb. Waar je hersens behoren te zitten, zit bij jou zeker alleen maar zaagsel!"

Jan keek verlegen naar de grond.

„Het spijt me erg, vader," zei hij onderworpen, „heus, het spijt me zo. Ik wist niet, dat er zo iets zou kunnen gebeuren!"

„Hij kon het niet helpen, meneer," merkte de oude sluiswachter op, die dichterbij gekomen was. „Ik had zelf op die kabels moeten letten."

Jan wierp hem een dankbare blik toe. De oude man klopte de jongen eens op de schouder.

„Maak je maar geen zorgen, jongeman," zei hij, „je kon dat echt niet weten. Laat het je echter een les zijn voor een volgende keer!"

„Dat is het voor mij in ieder geval wel!" riep moeder vanaf de boot. „Een volgende keer blijf ik wel thuis! Jim, help me eens aan de wal. Ik weiger beslist om zo iets nog eens mee te maken!"

Het bleek echter dat er nu helemaal geen reden meer was om bang te zijn. De tweede keer zakte de *Snoeshaan* netjes met het water mee. Toen het allemaal achter de rug was, waren ze hun angst al heel spoedig vergeten en de kinderen genoten weer volop van het avontuur. Ze waren erg blij dat meneer Cooney per slot van rekening geen gelijk gekregen had. Weldra zou het met volle kracht vooruit gaan naar de onbekende waterwegen, die naar Bowley voerden.

Ze namen nu allemaal afscheid van de familie Walker. Judy wierp meneer Cooney nog eens een kushandje toe. Deze stond mokkend bij de sluis en keek toe hoe de *Snoeshaan* het „ruime sop" koos.

„We proberen zo lang mogelijk stroom-

afwaarts te drijven," zei vader tegen Jan, „dan hoeven we nog niet dadelijk de mast op te tuigen."

Dat vond Jan wel een verstandig idee. Nu de sluisdeuren open geweest waren, stroomde het water nog sneller dan tevoren, en de boot werd als vanzelf meegevoerd. Alles wat Jan en vader te doen hadden, was de boot met een lange boom zo nu en dan even af te duwen, als ze te dicht bij de kant dreven.

Dat was gemakkelijk werk en Jan had nu tijd genoeg om eens wat rond te kijken. Hij had op de kaart van vader gezien, dat ze langs de Nettlesay voeren. Het was hier erg eenzaam. Aan de kant van het water groeide hoog riet en tot bijna in het midden schoten de biezen op. Het open water dat er overbleef was zo smal, dat Jan zich soms, als ze bij een bocht kwamen, afvroeg of het water verderop misschien helemáál met biezen volgegroeid zou zijn!

Hij maakte nu en dan bij wijze van tijdverdrijf de gekste geluiden en trok rare gezichten tegen de koeien die op de wal liepen te grazen. Ze keken hem verwezen aan met hun domme koppen. Uit het riet vlogen soms met veel lawaai meerkoeten en waterhoentjes op, om zich dan zo gauw mogelijk weer tussen de biezen te verschuilen.

Even later, toen ze juist door een bocht waren gevaren, riep Judy opgetogen: „O, kijk toch eens! Een zwaan met zeven manicuurzwaantjes!"

„Wat zal die dan goedverzorgde nagels hebben!" zei vader grinnikend.

Jan lachte honend.

„Ze bedoelt: miniatuurzwaantjes," zei hij. „Jij altijd met je moeilijke woorden."

Hij keek naar de zwaan, die rustig met haar jongen op het water dobberde, terwijl de *Snoeshaan* voorbijgleed.

Opeens riep hij verschrikt uit: „Daar heb je er nog één, en nog meer! Tjonge, wat een troep!"

Hij telde ze. In minder dan geen tijd zwommen er tien volwassen zwanen naast de boot. Ze waren één voor één uit het riet en uit de hoge varens op de oever te voorschijn gekomen.

Ze keken nogal kwaad, vond Jan, net alsof ze het helemaal niet leuk vonden dat ze gestoord werden.

Ze draaiden hun koppen van links naar rechts en maakten onheilspellende, scherp sissende geluiden.

„Het lijkt net of ze kwaad zijn," zei moeder zenuwachtig.

„Ze zullen ons toch niets doen, wel, Jim?"

„Natuurlijk niet," zei vader geruststellend.

„Ze kunnen wel woedend worden, als je ze plaagt," vertelde Jan aan moeder. „Dan gaan ze je pikken en als ze je een klap met de vleugels geven, kunnen ze je wel een arm breken!"

Judy stond even stil te staren met haar duim in de mond, maakte toen rechtsomkeert en rende naar de kajuit.

„Ik ga naar beneden, ik vertrouw die beesten niet. Ik geloof dat ze niet veel van ons moeten hebben."

„Wees toch niet zo kinderachtig," snauwde vader. „Ze zijn veel banger voor ons, dan wij voor hen."

Jan stak zijn borst vooruit.

Ze namen nu allemaal afscheid van de familie Walker.

„Wij tweeën zijn toch zeker niet bang, vader?" vroeg hij.

„Wel nee, natuurlijk niet," antwoordde vader, maar toch keek hij wel een beetje schichtig en plonsde met een boom in het water om een erg grote zwaan af te schrikken, die wel wat al te dicht bij de boot gekomen was. Het dier keek strak naar Jan en bleef sissen als een slang.

„Kssst!" riep Jan en zwaaide met beide armen.

De zwaan draaide zich om en zwom nu met zijn soortgenoten voor de boot uit.

„Zie je wel," zei Jan, „er is niets om bang voor te zijn, Judy. Ze doen geen vlieg kwaad."

Maar voor alle zekerheid bleef hij de zwanen nog een hele tijd in de gaten houden. Ze schenen van tijd tot tijd om beurten naar de boot terug te zwemmen en maakten dan voortdurend dat vreemde dreigende sisgeluid.

Nu stroomde de rivier langs een straatweg. Jan kon het vanaf de boot niet zien, omdat de oevers vrij hoog waren, maar hij hoorde het lawaai van auto's en karren die over de straat reden.

Al sinds een paar minuten had hij gemerkt dat de zwanen hoe langer hoe onrustiger werden. Nu zag hij dat de hele troep weer terugkwam, alsof ze een teken hadden gekregen om de boot aan te vallen.

Jan liet zijn boom op het dek vallen en liep vlug naar de kajuit.

„Kijk uit!" riep hij. „Ze komen terug! Ze gaan in de aanval!"

Moeder liet zich vlug in de kajuit zakken. Vader plonsde zijn boom in het water en duwde de *Snoeshaan* wat verder naar de kant.

„Ze gaan de lucht in!" gilde Jan.

Hij stond geboeid naar de zwanen te kijken. Het was ook werkelijk de moeite waard om dat te zien. Met klepperende vleugels en met hun poten op het water trappelend, de lange halzen naar voren gebogen, verhief zich nu de hele vervaarlijk uitziende troep als een eskader levende vliegtuigen in de lucht.

Ze stegen met grote vleugelslagen op en vlogen recht op de *Snoeshaan* af, niet meer dan ongeveer een meter boven het water.

Jan stond als aan de grond genageld te kijken. En toen leek het opeens net, alsof de voorste zwaan regelrecht op hem afkwam. Jan deed verschrikt een stap achteruit. . . toen nóg een. . . en. . . stapte pardoes overboord!

Terwijl hij viel, hoorde hij nog juist, hoe moeder met een verschrikte stem riep: „Jim! Jan is in het water gevallen!"

VI

Een buitenlandse matroos

Jan lag inderdaad in het water en spartelde hevig met armen en benen. Het duurde maar een paar tellen voordat het tot hem doordrong, dat er eigenlijk helemaal geen reden was om zich zo in te spannen.

Het toeval wilde namelijk, dat hij net in een erg ondiep gedeelte van de stroom was gevallen. Om precies te zijn, hij was op een soort zandbank terechtgekomen en daar zat hij, plat op de grond, terwijl het water nauwelijks tot zijn borst kwam.

Juist toen hij overeind gekrabbeld was, belandde er op ongeveer een halve meter afstand weer iemand met een grote plons in het water.

Dat is sterk! dacht Jan, maar toen zag hij opeens dat het vader was, die nu op zijn beurt op de zandbak zat, terwijl hij kuchende geluiden maakte en een mondvol rivierwater uitspuwde.

„Blub! Blub!" zei vader, naar adem snakkend.

Jan keek hem stomverbaasd aan.

„Hee, vader, dat was me even een plons!" zei hij. „Hoe kwam dat zo? Hebben de zwanen u erin gegooid?"

Vader frunnikte aan zijn bril, die aan één oor bengelde, hij zette hem weer goed op en keek boos door de natte glazen naar Jan.

„Ik ben erin gesprongen om jou er weer uit te halen," mopperde hij.

De jongen knipperde eens met zijn ogen en leek zo mogelijk nog verbaasder dan eerst.

„Om mij eruit te halen!" vroeg hij. „Waarom wilde u dat in vredesnaam? Het is hier toch helemaal niet diep. Het water komt me maar tot aan de knieën."

„Dat is iets, dat ikzelf pas een paar minuten geleden heb ondervonden op een manier, die nu juist niet tot de plezierigste behoort!"

Op dat moment hoorden ze een kreet. Jan keek op en verschoot van kleur. Hij zag, hoe de *Snoeshaan* langzaam afdreef, terwijl moeder en Judy hulpeloos op het dek stonden.

„Jim!" riep moeder, „zit daar toch niet zo lang met Jan te kletsen. Ik weet niet, hoe ik deze boot tot stilstand moet krijgen. Waar zit die rem dan toch?"

Vader zag met één oogopslag wat er gaande was. Hij mompelde een zeer lelijk woord en krabbelde overeind.

„Daar, erachteraan!" riep hij schor en strompelde door het water achter de voortvluchtige *Snoeshaan* aan.

Hij deed vier grote plonzende stappen en toen had hij zonder het te weten de rand van de zandbank bereikt.

Jan deed verschrikt een stap achteruit. . . toen nóg een. . . en. . . stapte pardoes overboord!

„Gooi het nu alsjeblieft naar mij toe," riep Jan.

Zijn volgende stap bracht hem in diep water en op hetzelfde ogenblik ging hij kopje-onder!

Jan, die achter vader aan sukkelde, kon nog net op tijd zijn pas inhouden en keek met afgrijzen naar de plek, waar vader was verdwenen.

Eindelijk dook vader weer op.

„Blub!" zei hij nog eens, wéér met een mond vol water.

„Vader, wat doet u nu toch weer!" Hij stak vader zijn hand toe.

„Maak je maar niet bezorgd over mij," hijgde vader, terwijl hij alle moeite had om boven te blijven. „Klim jij maar op de wal en probeer de boot tegen te houden."

Jan ploeterde naar de kant, greep zich vast aan een bos onkruid, trok zich tegen de wal op en rende de boot achterna.

De *Snoeshaan* was al een aardig eindje weg. Hij dreef achterstevoren midden in de stroom.

Hijgend slaagde de druipende Jan erin langszij te komen. Moeder en Judy stonden met de armen te zwaaien en alsmaar te schreeuwen.

„Gooi eens een touw uit!" riep Jan.

„Wacht even," riep moeder terug en ze liep naar de achtersteven. Jan zag, hoe ze de opgerolde kabel, die daar lag, oppakte en hoe ze zich toen weer omdraaide om te zien in welke richting ze zou moeten gooien.

Ze zwaaide vervaarlijk met haar armen. Ze liet het touw natuurlijk juist op een verkeerd moment los. Jan zag de tros door de lucht vliegen en toen aan de verkeerde kant van de boot in het water terechtkomen.

Hij kreunde verslagen. Moeder stond daar, met haar ene arm nog omhoog. Ze scheen er niets van te begrijpen; ze keek van links naar rechts en toen naar de lucht.

„Waar is het nu gebleven?" vroeg ze Jan verbijsterd.

„Het is achter u neergekomen," zei Judy. „Wacht maar, Jan, dan gooi ik je het andere touw toe."

Jan keek even achterom, terwijl Judy naar de boeg liep. Opgelucht stelde hij vast, dat vader nu ook uit het water was gekropen en op de oever liep. Hij bleef naast de boot meelopen.

Nu stond Judy op de boeg met het opgerolde touw in de handen, en ze scheen klaar te staan om te gooien.

„Gooi het nu alsjeblieft naar mij toe," riep Jan.

Judy zwaaide haar arm naar achteren en wierp het touw met kracht van zich af. Het was een dik touw met een grote knoop op het eind en Judy mikte prima.

Jan deed een uitval naar het touw, greep mis en kreeg het harde uiteinde precies tegen zijn neus. Dat deed pijn. Hij gilde het uit, deed een pas achteruit en viel op zijn rug in de brandnetels.

Hij krabbelde juist weer overeind toen vader helemaal buiten adem kwam aanhollen, zodat deze nog net het uiteinde van het touw kon grijpen. Jan kwam zijn vader te hulp en ging ook met zijn hele gewicht aan het touw hangen.

Samen met vader rukte en trok hij net zo lang, tot de *Snoeshaan* langzaam bijdraaide en tegen de wal aan botste.

Vader ging op de grond zitten. Hij zag er uit als een droevige, kletsnatte zielepoot en hij verborg zijn hoofd in de handen.

„Ik geef het op," kreunde hij.

„Arme lievelingen, wat zijn jullie nat!" zei moeder medelijdend. „Jim, ik vind het erg flink van je dat je zo direct achter Jan aangesprongen bent."

Jan nieste een paar maal achtereen. Moeder keek hem bezorgd aan.

„Gauw aan boord, jullie," commandeerde ze, „en trek dadelijk droge kleren aan. Ik zal de boot wel vastleggen en dan ga ik een heerlijke kop thee voor jullie zetten."

„Ik zal wel vast water opzetten," zei Judy gedienstig.

Jan sprong weer op de boot. Het water droop uit zijn kleren en hij en vader liepen met soppende geluiden naar de kleine ruimte onder de achtersteven, waar hun slaapplaatsen waren.

Ze hadden allebei juist droge kleren aan en stonden hun haar te kammen, toen ze hoorden hoe moeder vanuit de kajuit verschrikt riep:

„Jim, ik kan nergens de thee vinden. Ik ben bang dat ik die vergeten heb."

De kam kwam midden op vaders hoofd tot staan en vader vroeg verbaasd: „Hebben we geen thee? Maar daar kunnen we toch niet zonder?"

„En dat is nog niet alles, lieverd," zei moeder verdrietig, „ik heb ook niets anders om te drinken. We hebben geen koffie, geen chocolade of wat dan ook. Ik had alles bij elkaar in busjes in een kartonnen doos klaargezet en die doos hebben we nu juist niet meegenomen. Het spijt me allerverschrikkelijkst."

Vader zuchtte eens diep en keek Jan berustend aan.

„Het schijnt dat jij en ik er even op uit moeten, om wat inkopen te doen," zei hij.

„Waar dan, vader?"

„Er is hier in de buurt vast wel ergens een dorp of een stadje. Er loopt hier een straatweg langs de oever, en als we een beetje opschieten, vinden we misschien wel de een of andere winkel, voordat het sluitingstijd is. Laten we maar vlug gaan."

„Maar dan gaan we allemaal mee!" zei moeder.

Wordt vervolgd

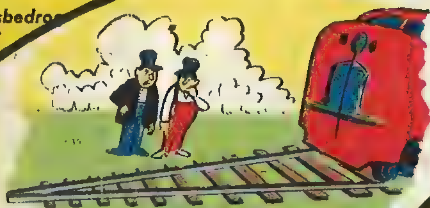
EVEN LACHEN

„DDT en vliegemepper doen me niks, maar dat gesnurk is niet om aan te horen!"

„Ik heb altijd gedacht, dat het gezichtsbedro[g] was. . ."

„Fijn dat je hem gevonden hebt, Jan!"

VRAGEN STAAT VRIJ

Verscheidene lezers hebben ons gevraagd iets te vertellen over mevrouw Jacqueline Kennedy, de echtgenote van wijlen president John F. Kennedy van de Verenigde Staten.

Jacqueline Kennedy werd als Jacqueline Lee Bouvier in de maand juli van het jaar 1929 in New York geboren. Haar moeder, Janet Lee, was toen eenentwintig, haar vader, Jack Vernon Bouvier, was zevenendertig. De heer Bouvier was een schatrijke bankier. Hij stamde af van een Franse immigrantenfamilie en behoorde tot de vijftig rijkste mannen van Amerika. Jacquelines moeder was een verwoed paardrijdster en het is dus niet verwonderlijk, dat Jacky (zoals ze algemeen genoemd werd en wordt) ook een grote liefde voor paarden heeft. Zij heeft vaak meegedaan aan grote concoursen en vele fraaie prijzen in de wacht gesleept.

Jacqueline kreeg haar opvoeding aan Chapin's School en aan de beroemde Vassar-meisjesschool en toen ze zeventien was, stuurde haar vader haar naar Parijs, waar ze werd ingeschreven als studente aan de Sorbonne, de beroemde universiteit in de Franse hoofdstad. Ze studeerde er Romaanse filologie en Italiaanse literatuur en toen ze terugkwam in Amerika was niet alleen haar liefde voor de schone kunsten vergroot, maar sprak zij ook vloeiend Frans, Italiaans en Spaans. In haar vaderland wilde ze een beroep aanvaarden, dat ze zelf leuk vond, en ze besloot dat dit de journalistiek zou zijn. Ze behaalde daartoe eerst een academische graad aan de universiteit van Washington en kwam daarna terecht bij de redactie van de Times-Herald. Ze bekleedde er de functie van journaliste/fotografe. In die hoedanigheid interviewde ze in 1951 de senator John F. Kennedy. In 1953 verloofde ze zich met hem en nog datzelfde jaar trouwden ze in Newport. Hun huwelijk werd ingezegend door kardinaal Cushing. Ze kregen twee kinderen: Caroline en John.

Mevrouw Jacqueline Kennedy, die vanaf 1960 „first lady" (eerste dame) van de Verenigde Staten is geweest en als zodanig op het Witte Huis heeft gewoond, leeft nu, sinds de moord op haar man, in een villa in Washington. Haar plaats als presidentsvrouw is ingenomen door mevrouw Johnson, maar de Amerikanen zijn haar niet vergeten; dat is bewezen door de honderdduizenden troostbrieven, die ze heeft ontvangen naar aanleiding van de gewelddadige dood van haar man.

MUG en MIK

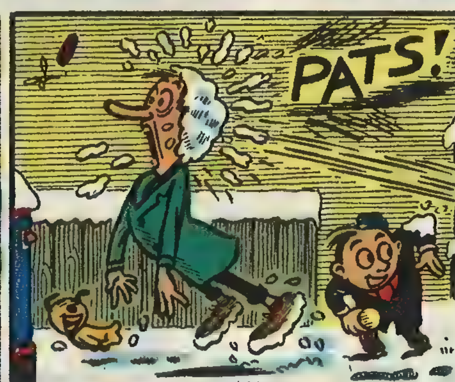

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Vervolg van blz. 18

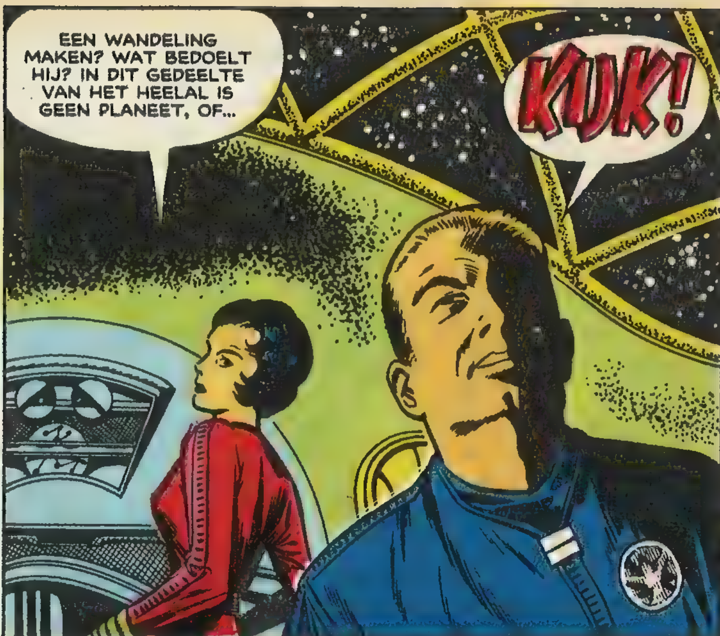
serland of Oostenrijk. Wie kan haar aan adressen helpen? • *J. C. Labbers (17), Waterleidingsingel 16, Venlo,* zoekt correspondentie met een r.k. meisje van ongeveer zijn leeftijd. • *Ans Kamp (11), Wemekampstraat 18, Hellendoorn,* en *Sjaan Schooten (11), Bibenstraat 12, Hellendoorn,* willen corresponderen met twee jongens, liefst twee vrienden, tussen elf en dertien jaar. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren en zingen. • *Frans Nijpels (16), Ruttensingel 140, Maastricht,* wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar. • *Tinie Ahlers, Europaweg 220b, Nieuw-Schoonebeek (Dr.), Jannie de Vries, Olonz 39, Erica (Dr.), Annie Rerwers, Kerkweg 39, Erica (Dr.), Helena Peters, Stormstraat 19, Zwartemeer (Dr.), Ria van Veggel, Zusterweg 11, Weiteveen (Dr.), Carienna Ahlers, Europaweg 245, Nieuw-Schoonebeek (Dr.), Gre Koops, Dorpshuiswijk 226, Zwartemeer (Dr.),* en *Ria Ahlers, Europaweg 245, Nieuw-Schoonebeek (Dr.),* zoeken correspondentievrienden. • *Jan ten Broeke (16), matroos o/g, a/b m.s. Prinses Wilhelmina, p/a N.V. Carebeka, Emmaplein 1, Groningen,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Henny Coehoorn, Nieuwedijk 59, Lemmer (Fr.),* zou graag ansichtkaarten van jongens en meisjes uit het buitenland ontvangen. Ieder, die haar een kaart stuurt, krijgt er een terug. Wie helpt haar? • *Mona Tiecke (15), Leeghwaterstraat 21, Enschede,* en *Lammie Bruinsma (15), Goolkatenweg 4, Enschede,* willen corresponderen met twee Nederlands sprekende jongens uit Amerika van zestien tot achttien jaar. Hobby's: dansen, film en moderne muziek. • *Jaap Voorsluijs (12), 2e Olivier van Noortstraat 4, Schoonhoven,* doet de volgende aanbieding: voor postzegels van Nederland en Oostenrijk geeft hij postzegels van andere landen, o.a. Afrika, suikerzakjes en sigarebandjes in ruil. • *Peter Lambrichts, Koeweide 32, Meers,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje. Hobby's: sport en teenagermuziek. • *Corrie van Blitterswijk (14), Rijnbandij 7, Ingenes,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Gitte van Schaik (11), Kerkstraat 1, Lienden,* zoekt een correspondentievriend van twaalf jaar. • *Marianne Colaris (16), Grotestraat 46, Cuyk a/d Maas,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of het buitenland. Hobby's: tennissen, zwemmen, lezen en fotografie. • *Alie de Jong (17), Oosteresstraat 68, Almelo, Pie Schelfhorst (17), Jacob van Campenstraat 11, Almelo,* en *Louise Quentemeijer (17), Balenstraat 9, Almelo,* willen corresponderen met jongens tussen achttien en twintig jaar. Hobby's: dansen, muziek, lezen en sport. • *Mayke van Dijk (11), Anthonie van Dijckstraat 7, Amersfoort,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, foto's van filmsterren en handenarbeid. • *Betty Sieradd (18), Rembangstraat 3, Haarlem-Noord,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd uit Nederland of Duitsland. Hobby's: wandelen, fietsen, lezen en moderne muziek. • *Kwai-Fang Chu (15)* en *Shua-Tsan Chu (13), de Engh 3 l, Driebergen,* willen corresponderen met jongens of meisjes van hun leeftijd. Hobby's: lezen en foto's van filmsterren.

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

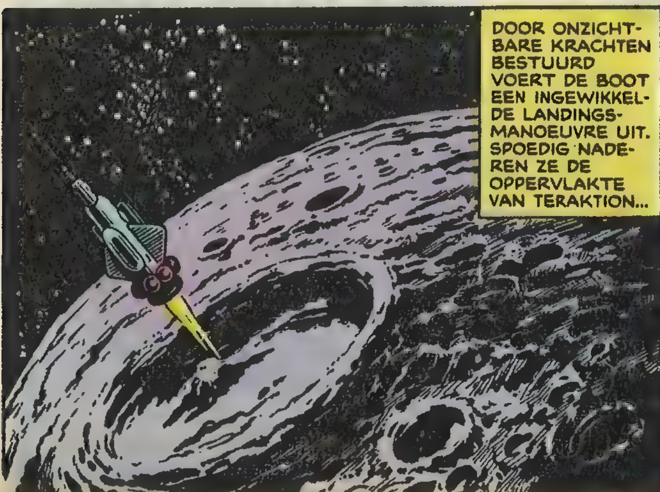
SCIENCE FICTION

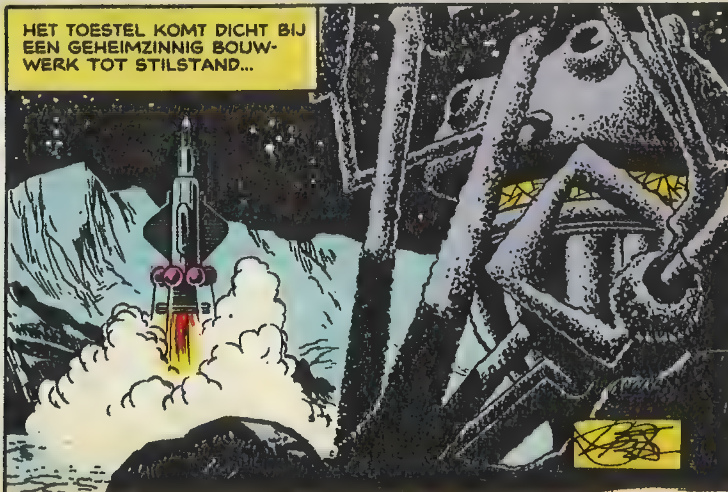

TÓCH EEN PLANEET?! MAAR...

OVER ENKELE OGENBLIKKEN LANDT DE ONTSNAPPINGSBOOT OP DE KLEINE RELAIS-PLANEET TERAKTION. U VERLAAT HET TOESTEL EN GAAT NAAR EEN NADER AAN TE DUIDEN PUNT! DE ONTSNAPPINGSBOOT KEERT NA DE LANDING TERUG NAAR DE ASTEROÏDE!

DE MAN VAN STAAL

EEN REUSACHTIGE VLOEDGOLF KWAM OP DE SCHOENER AF.

ARCHIE IS DE ENIGE DIE ONS REDDEN KAN! ONS LEVEN HANGT VAN HEM AF!

VLUG BEDIENDE TED DE ZENDER, WAARMEE HIJ ARCHIE ONDER CONTROLE HAD.

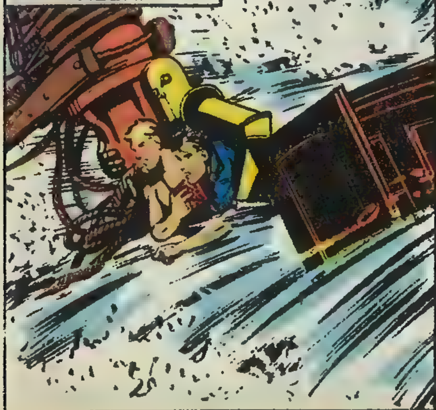
HOU ONS VAST, ARCHIE, EN GRIJP DE MAST!

ARC...

DE ROBOT FUNGEERDE NU ALS ANKER.

HOU JE VAST! DAAR KOMT DE GOLF!

HELP!

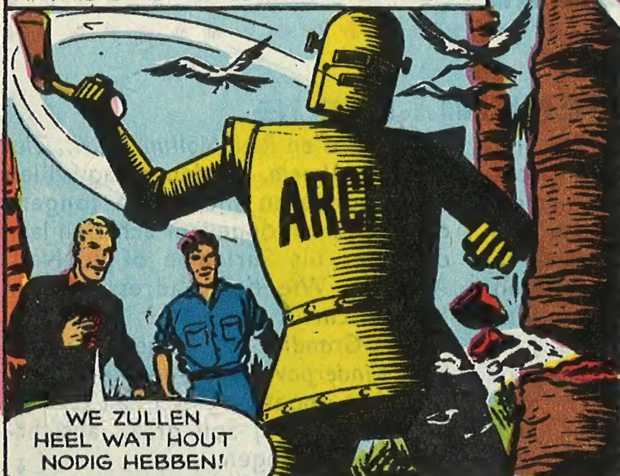

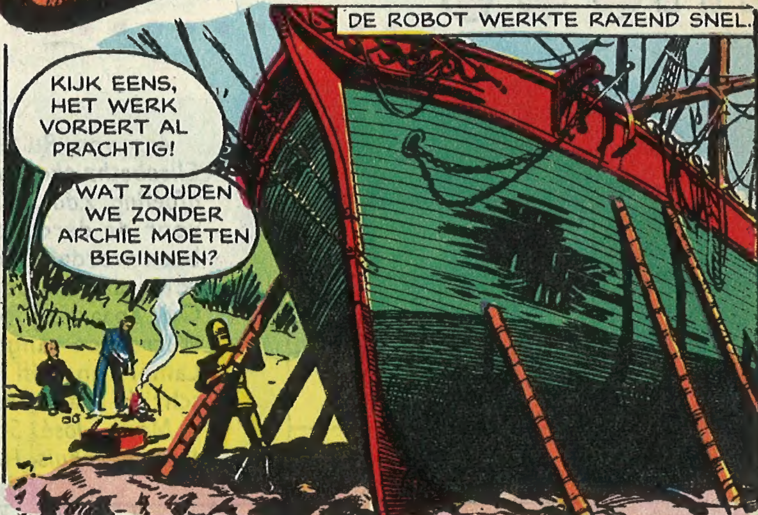

DE VRIENDEN INSPECTEERDEN HET SCHIP.
ARCHIE ZAL ER HEEL WAT WERK AAN HEBBEN EER DE MEEUW WEER ZEEWAARDIG IS!
WAT ZOU ER MET KALDO GEBEURD ZIJN?

KALDO'S DUIKUITRUSTING WAS AANGESPOELD.
HIJ IS HET SLACHTOFFER GEWORDEN VAN ZIJN EIGEN LIST! DE VULKAAN HEEFT HEM VERRAST!

WE REPAREREN DE MEEUW EN GAAN TERUG NAAR REIS!
HIJ WAS BANG DAT WIJ HET GEHEIM VAN DE SCHOENER ZOUDEN ONTDEKKEN! KALDO MOEST ERVOOR ZORGEN DAT WIJ ZOUDEN OMKOMEN!

ARCHIE GING METEEN AAN HET WERK.
WE ZULLEN HEEL WAT HOUT NODIG HEBBEN!

DE ROBOT WERKTE RAZEND SNEL.
KIJK EENS, HET WERK VORDERT AL PRACHTIG!
WAT ZOUDEN WE ZONDER ARCHIE MOETEN BEGINNEN?

ARCHIE WERKTE DIE NACHT DOOR.
IK MOET WAKKER BLIJVEN OM DE ZENDER TE BEDIENEN!

DE VOLGENDE DAG WERKTE ARCHIE LANGZAMER.
IK ZAL ZIJN MECHANISME EENS EVEN NAKIJKEN!

TED OPENDE DE ROBOT EN INSPECTEERDE ZIJN BINNENSTE.
O, IK ZIE AL WAT ER-AAN HAPERT! DAT IS GAUW VERHOLPEN!

OP DAT MOMENT SUISDE ER EEN SPEER DOOR DE LUCHT...
PAS OP! WE WORDEN AANGEVALLEN!

Wie puzzelt er mee?

A-PUZZEL

In deze rechthoek ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde zeven woorden van zes letters invullen. Voor de klinkers zijn alleen de letters A gebruikt en ze zijn, om je wat op weg te helpen, meteen al in hun hokjes gezet. Als je klaar bent, moeten de eerste letters van boven naar beneden gelezen de naam van een metaal vormen.

1 Deel van een bed
2 Sappige vrucht
3 Nabootsing
4 Ridderlijk, hoffelijk
5 Hoofdstad van Turkije
6 Hoeveelheid
7 Najaar

1		A			A	
2	A		A		A	
3		A		A	A	
4		A		A		
5	A			A		A
6	A	A			A	
7		A		A	A	

PUZZEL

Ingezonden door Lotje de Bock in Breda:

1 Europese hoofdstad
2 Bloem
3 Ochtendjas
4 Boot
5 Herbergierster
6 Vak op school
7 Wapen
8 Werktuig om te kauwen
9 Metaal
10 Huisdier
11 Vorm van bruisen
12 Schrijfbenodigdheid
13 Vogel
14 Zwaar stuk hout
15 Vrucht
16 Deel van een kachel
17 Vertaler

Bij goede oplossing lees je op de rij A van boven naar beneden een bekend spreekwoord.

ZIEKENLIJSTJE

Ans van Ruiten (17), Sint-Elisabethziekenhuis, Franciscus-afdeling, Zaal 301, Leiden, moet voor de derde keer aan haar been worden geopereerd. Zij zou graag wat post ontvangen. Ook spaart zij foto's van filmsterren en zangers, o.a. John Lamers en Cliff Richard. Wie schrijft haar eens?

Marie José Schouten, Sint-Jansziekenhuis, Hoorn, is al een hele tijd ziek. Ze spaart suikerzakjes, lucifersmerken, speldjes, postzegels en sigarebandjes. Wie helpt haar de verzamelingen uitbreiden?

Giny Bos en Riet Mollink, R.K. Ziekenhuis, Almelo, zouden graag willen corresponderen met twee jongens of meisjes van ongeveer achttien jaar of ouder uit Suriname of de Ned. Antillen. Wie heeft adressen voor hen of schrijft hun eens?

Niek Grandiek (6), Gemeenteziekenhuis, Kinderpaviljoen, Frans Halsstraat, Zaandam, moet nog een half jaar op bed blijven. Hij zou graag ansichtkaarten ontvangen.

Arno Minkman (5), Kinderziekenhuis, Jongenszaal, Van Kinsbergenlaan, Velp, zou heel blij zijn met kaarten van dieren. Wie stuurt hem er een?

Pierre van Rijn (3), Sint Maartenkliniek, Nijmegen, kan niet lopen. Hij zou heel blij zijn met kaarten, waar leuke afbeeldingen op staan, zoals paarden, auto's, bloemen of dieren.

Antonia Bakker (12), Afd. K, Zaal 4, Sanatorium, Hellendoorn, moet nog minstens een jaar kuren. Zij zou graag wat post ontvangen. Haar hobby's zijn: foto's van Cliff Richard, souvenirs. Wie stuurt haar eens wat of schrijft haar?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

ZOEKPUZZEL

De dierenamen zijn:

Van links naar rechts: KOE, DROMEDARIS, WEZEL, PAARD, TAPIR, GAZELLE, PANDA, MARTER en BEER.

Van boven naar beneden: VARKEN, MARMOT, KAMEEL, ZEBRA, AAP, LEEUW, OLIFANT en PANTER.

DE GOUDEN STAD

DIT IS HET VERHAAL VAN MANDY WILSON, DIE DROOMDE VAN EEN PRINSES UIT LANG VERVLOGEN TIJDEN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.